

בעניין: המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר

ע"י ב"כ עוה"ד עידו בלום ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרת

- נ ג ד -

1. שר הפנים
2. הממונה על חוק חופש המידע במשרד הפנים

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-5419581

המשיבים

בקשה בהסכמה להגשת תגובה מטעם העותרת

בית המשפט הנכבד מתבקש לאפשר לעותרת להגיש תגובה מטעמה, לתגובה מטעם המשיבים לבקשה להחזר אגרה ולפסיקת הוצאות, אשר התקבלה במשרדי ב"כ העותרת ביום 28.5.09. ב"כ המשיבים, עוה"ד קוינט, הסכימה באדיבותה לבקשה.

ולהלן התגובה:

1. עניינה של העתירה בפניית העותרת למשיבים על פי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1988, לשם קבלת מידע בנושא הסמכות בדבר הכניסה מרצועת עזה לישראל.
2. כזכור, העתירה הוגשה לאחר שפניית העותרת למשיבים לא נענתה במשך קרוב לארבעה חודשים.
3. בתגובתם, טוענים המשיבים ביחס לטענה בדבר אי המענה הממושך מצדם, כי "אין לטענה זו כל בסיס והיא חסרת שחר". המשיבים סבורים, כי יצאו ידי חובתם בכך ש"המשיב שלח 3 מכתבים על פיהם הבקשה עודנה מצויה בטיפול". וכי על כן "לא ברור מדוע אצה לעותרים הדרך להגשת העתירה".
4. אולם אין בטענות המשיבים דבר וחצי דבר שעשוי לשנות מן המסקנה הברורה, כי המשיבים הפרו באופן בוטה הוראות חוק ברורות ומפורשות. למעשה, המשיבים מתעלמים מכך בתגובתם לחלוטין.

המשיבים הפרו בהתנהלותם ובהשתהותם את הוראות החוק

5. כידוע, סעיף 7 לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, קובע כי:

הרשות הציבורית תודיע למבקש המידע ללא שיהוי, ולא יאוחר מ-30 ימים מקבלת הבקשה, על החלטתה בבקשתו; ראש הרשות הציבורית, או מי שהוא הסמיך לכך, רשאי להאריך את התקופה האמורה, במקרה הצורך, ב-30 ימים נוספים, ובלבד שהודיע על כך למבקש בכתב, ונימק את הצורך בהארכת התקופה.

6. במקרה זה אין כל ספק (ולמעשה גם המשיבים אינם חולקים על כך) כי המשיבים לא פעלו בהתאם לאמור בחוק:

המשיבים לא הודיעו בתוך 30 יום לעותרת על החלטתם בבקשתה.

המשיבים גם לא הודיעו לעותרת בכתב ובאופן מנומק על הארכת התקופה ב-30 ימים נוספים (וגם לו היו עושים כך, ממילא גם תקופה נוספת זו חלפה).

7. ניסיונם של המשיבים לטשטש את התנהלותם הלקויה, ואת ההפרה הבוטה של הוראות חוק מפורשות, ולטעון כי יצאו, כביכול, ידי חובה באמצעות שליחת הודעות לאקוניות במשך ארבעה חודשים על כך שהפנייה "בטיפול", הוא ציני ומביש ממש.

8. טוב היו עושים המשיבים, אילו במקום להטיח טענות שווא בעותרת, היו עורכים בדק בית ודואגים כי לעתיד לבוא ימולאו הוראות החוק ככתובן וכלשונו, ויחסך מראש הצורך בהגשת עתירות לבית המשפט במקרים דומים.

המשיבים יכלו להשיב לפנייה תוך זמן קצר

9. מעבר לכך שהמשיבים הפרו במפורש את הוראות החוק, הרי לגופם של דברים נראה כי במקרה הנוכחי יכלו היו המשיבים להשיב לפניית העותרת לגופה אפילו תוך זמן קצר בהרבה משלושים הימים המוקצבים להם על פי חוק.

10. כזכור, בקשתה של העותרת הייתה לקבל רשימת הסמכות שהוציא שר הפנים. במצב זה קיימות היו שתי אפשרויות:

אפשרות אחת, הינה שההסמכות אכן קיימות כמחויב על פי דין – ואז, כמובן, אין כל סיבה לעיכוב או השתהות בהעברתן לידי העותרת;

אפשרות שנייה, היא שההסמכות אינן קיימות – ואז התשובה היחידה הנדרשת הינה שהמידע המבוקש כלל אינו קיים.

11. והנה, מתגובת המשיבים, עולה כי האפשרות השנייה היא אשר התקיימה בפועל, וכי עד ליום 5.2.09 לא היו קיימות הסמכות כלל.

12. במאמר מוסגר, יצוין כי מן הדברים עולה שמדובר במחדל שלא ניתן להפריז בחומרתו, שכן משמעות הדבר היא שבמשך תקופה ממושכת לא היה למעשה כל גורם שהוסמך באופן רשמי להתיר את הכניסה מרצועת עזה לישראל, והגורמים אשר עסקו בכך בפועל עשו זאת בלא סמכות. נראה שאין בטענת המשיבים (בסעיף 16 לתגובתם) כי "ההתנהלות במת"ק ארז לרבות מתן היתרים נעשתה תוך שיתוף פעולה בין אנשי משרד הפנים ומתאם הפעולות בשטחים אף קודם לפרסום ההסמכות" כדי להפחית מחומרת העניין.

13. על כל פנים, בנסיבות אלה, מובן שהמשיבים יכלו להשיב לפניית העותרת באופן מייד כמעט, ולהודיע לה כי המידע המבוקש על ידה אינו קיים כלל, **שכן לא קיים גורם המוסמך להתיר כניסה מרצועת עזה לישראל**.

למעשה, קשה להעלות על הדעת פנייה שקל יותר ופשוט יותר להשיב לה, מאשר בקשה לקבלת מידע שאינו קיים.

14. אולם, מסיבותיהם שלהם, העדיפו המשיבים שלא לעשות כן, ולא להודות בכך שההסמכות המבוקשות כלל אינן קיימות, אלא "למשוך זמן" עד אשר יתוקן המחדל, ולהודיע בינתיים באופן לאקוני שהעניין "בטיפול".

15. הנה כי כן, השתהותם הממושכת של המשיבים (תוך הפרה בוטה של החוק) בטיפול בפניית העותרת, לא נבעה מכך שמדובר בפנייה מורכבת או במידע המחייב בירור מעמיק. השתהותם של המשיבים נבעה אך מהחלטתם שלהם, שלא למסור במהירות את התשובה הפשוטה לפיה המידע אינו קיים, אלא להמתין חודשים ארוכים עד אשר תהיה בידם תשובה "טובה יותר". מובן שעל החלטה זו והתנהלות זו אין למשיבים להלין אלא על עצמם.

16. על כל פנים, יודגש כי כאמור לעיל, ממילא בענייננו אין כל ספק שהעתירה הוגשה בשל השתהות ממושכת מצד המשיבים, תוך הפרה ברורה של הוראות חוק מפורשות.

17. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאותיה של העותרת.